

Forfatter: Drachmann, Holger

Titel: Den unge Ørn

Citation: Drachmann, Holger: "Den unge Ørn", i Drachmann, Holger: *Samlede poetiske Skrifter*, 1906-1909, s. 474. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-drachmann08tom-shoot-workid57528/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Samlede poetiske Skrifter

Det er Voverne, som nynner
 Om den første Kærlighed,
 Uden Næg og uden Brøde —
 Derfor Livets Herlighed! ...

Ak, hvorfor skal Bladet vendes
 I det lærerige Værk?
 Hvorfor kan ej Livet endes
 I Parfumen dødlig-stærk?
 Hvorfor strømmer gennem Luften
 Denne Vellugt honningsød,
 Naar dog Øjet træffer Bogen,
 Som er aaben paa mit Skød?

Dér staar skrevet: Livet fordrer
 Hvermand vaagen til hans Værk;
 Myndig Tale, strenge Ordre —
 Rejs Dig, Mand! vær sund og stærk!
 Efter hver en Ferie — Skolen,
 Disciplin og kærlig Tugt:
 Linden blomstrer; men den sætter,
 Som hver Blomst, for Livet Frugt!

Den unge Ørn.

Hun vented mig. Det skumred;
 Igennem Skoven jeg løb —
 Og standsed, og dukked mig varsomt
 Og frem over Grønsværet krøb.

Det blev saa levende Løvet
 Omkring et Bøgetræs Fod;
 Stammen var nøgen, men Smaakrat
 Ymped sig op ad dens Rod.

Jeg gisned, det var en Grævling —
 Maaske Mikke! Ræv paa Spil —
 Jeg frygted et Daa-Lam i Fare
 Og tænkte: skal Du slaa til?

Jeg bøjed det dunkle Løvværk
 Til Side paa maa og faa —
 To tindrende klare Øjne
 Fra Skjulelet imod mig saa.

Det var et Barn af den Konge,
Som bygger i Krønernes Læ —
Det var en Ørneunge
Flagret ned fra sit Træ.

Flagret var den fra Reden,
At prøve Vingernes Spil:
Fryvelysten var kendbar,
Men Evnen slog ikke til.

Vel var Ørnen kun liden
Mod Stammens grævoksne Mast,
Men hvor var Hovedet trodsigt
Og Blikket tindrende hvast!

Og vel var jeg selv en Kæmpe
Imod den umyndige Fugl —
Men hvor den maalte min Ringhed
Fra Løvværkets dunkle Skjul!

Saaledes vi maalte hinanden —
Jeg saa' imod Træets Top,
Jeg kunde ej, selv om jeg vilde,
Hjælpe den undvegne op. —

Hun ventede mig, Det skumrede.
Jeg forned atter min Gang;
Hun ventede mig dér hvor Skoven
Ud over Hulvejen hang.

Saa sad vi dér under Løvet —
Min Tale var gaaet i Staa:
To klare, tindrende Øjne
Dybt i mit Øje saa'.

Jeg læste i disse Øjne
Det faste, det stolte Mod ...
Og jeg fortalte om Ørnen
Hist under Træets Fod.

Om Fuglen, som ej forsager,
Som ikke til Rædse! véd,
Som frygter ej Nutid og Fremtid
I sin Umyndighed.